

Dimecres XXXIV durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 21,12-19): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Us agafaran, us perseguiran, us portaran a les sinagogues i a les presons i us faran comparèixer davant els reis i els governadors per causa del meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Estigueu decidits a no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa que cap dels vostres adversaris no serà capaç de resistir o de contradir. Sereu traïts fins i tot pels vostres pares, germans, parents i amics, i en mataran alguns de vosaltres. Tothom us odiarà per causa del meu nom. Però no es perdrà ni un de sol dels vostres cabells. Amb la vostra perseverança salvareu la vida!».

«Amb la vostra perseverança salvareu la vida!»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui parem esment en aquesta breu i incisiva sentència de nostre Senyor, la qual se'ns clava a l'ànima, i en ferir-la ens fa pensar: ¿per què és tan important la perseverança?; ¿per què Jesús fa dependre la salvació de l'exercici d'aquesta virtut?

Perquè el deixeble no és més que el Mestre —«Tothom us odiarà per causa del meu nom» (Lc 21,17)—, i si el Senyor va ser signe de contradicció, els seus deixebles també ho serem necessàriament. Se n'apoderaran del Regne de Déu els qui fan violència, els qui lluiten contra els enemics de l'ànima, els qui lluiten amb energia aquesta “bellíssima guerra de pau i d'amor”, com li agradava dir a sant Josepmaria Escrivà, en la qual consisteix la vida cristiana. No hi ha roses sense espines, i no és el camí cap al cel un viarany sense dificultats. Per això, sense la virtut cardinal de la fortalesa, les nostres bones intencions acabarien essent estèrils. I la perseverança forma part de la fortalesa. Concretament, ens empeny a tenir la força que cal per portar amb joia les contradiccions.

La perseverança en grau màxim es verifica a la creu. Per això, la perseverança

confereix llibertat en atorgar la possessió d'un mateix mitjançant l'amor. La promesa del Crist és indefectible: «Amb la vostra perseverança salvareu la vida!» (Lc 21,19), i és així perquè el que ens salva és la Creu. És la força de l'amor el que ens dona a cadascú l'acceptació pacient i joiosa de la voluntat de Déu, quan aquesta —com succeeix a la Creu— contraria en un primer moment la nostra pobra voluntat humana.

Tan sols en un primer moment, perquè després s'allibera l'energia desbordant de la perseverança que ens mena a comprendre la difícil ciència de la creu. Per això, la perseverança engendra paciència, la qual va més enllà de la simple resignació. Més encara, no té res a veure amb actituds estoiques. La paciència contribueix decisivament a entendre que la Creu, molt abans que dolor, és essencialment amor.

Qui va entendre millor que ningú aquesta veritat salvadora, la nostra Mare del Cel, ens ajudarà a nosaltres a comprendre-la.